

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ

για την επιχειρούμενη μείωση των αποδοχών

Στο όνομα της οικονομικής κρίσης και των ελλειμμάτων η κυβέρνηση εγκαταλείπει όλες τις προεκλογικές δεσμεύσεις της για αύξηση της χρηματοδότησης της Παιδείας και για αυξήσεις στους μισθούς. Το περιβόητο *Πρόγραμμα Σταθερότητας*, σχεδιασμένο κατά τις επιταγές των «αγορών» που σε μεγάλο βαθμό *ευθύνονται* για την κρίση, θα επιφέρει τον οικονομικό στραγγαλισμό των εργαζομένων και του κοινωνικού κράτους. Ειδικότερα, το *Πρόγραμμα Σταθερότητας* προωθεί τη μισθολογική και επαγγελματική απαξίωση των πανεπιστημιακών δασκάλων, την περαιτέρω υποβάθμιση της Δημόσιας Παιδείας και έμμεσα τη μετάλλαξη του κοινωνικού ρόλου του Δημόσιου Πανεπιστημίου.

Για το Δημόσιο Πανεπιστήμιο οι συνέπειες των νέων μέτρων θα είναι τραγικές. Η γενική περικοπή των λειτουργικών δαπανών που μεθοδεύεται θα δημιουργήσει χρηματοδοτική ασφυξία στα ΑΕΙ. Το γενικό «πάγωμα των προσλήψεων» θα σημάνει ακόμη μεγαλύτερη καθυστέρηση των διορισμών, θα θέσει υπό αίρεση ακόμη και τις ελάχιστες νέες θέσεις που είχαν προγραμματιστεί για τα ΑΕΙ και θα περιορίσει ακόμη περισσότερο τις πιστώσεις για συμβάσεις πρόσληψης διδασκόντων βάσει του ΠΔ 407/80 – συμβάσεις που, μολονότι επιφυλάσσουν ένα απαράδεκτο εργασιακό καθεστώς για πολλούς συναδέλφους, εξακολουθούν *με αποκλειστική ευθύνη των κυβερνήσεων* να είναι απαραίτητες για την ομαλή ακαδημαϊκή λειτουργία πολλών πανεπιστημίων. Οι περικοπές μισθών και επιδομάτων θα οδηγήσουν σε σημαντική μείωση των αποδοχών των πανεπιστημιακών.

Μας λένε ότι ανήκουμε στα διαβόητα μισθολογικά «ρετιρέ» και, κατά συνέπεια, πρέπει να ανεχθούμε τις επερχόμενες μισθολογικές μειώσεις και την εργασιακή ταπείνωση. Η απάντησή μας σε τέτοιους αστήριχτους ισχυρισμούς είναι: Οι αποδοχές των πανεπιστημιακών στην Ελλάδα είναι ιδιαίτερα χαμηλές σε σύγκριση με εκείνες σε *οποιαδήποτε* άλλη χώρα της ΕΕ. Ο επιδοματικός χαρακτήρας μεγάλου ποσοστού των αποδοχών μας (γύρω στο 50%) υπήρξε διαχρονικά επιλογή της πολιτικής εξουσίας. Αποτελεί πάγιο αίτημα του κινήματος των πανεπιστημιακών η ενσωμάτωση των επιδομάτων στο βασικό μισθό. Εξάλλου, τα επιδόματα αυτά αφορούν συστατικά στοιχεία της εργασίας οποιουδήποτε πανεπιστημιακού (επίδομα διδακτικής προετοιμασίας, ερευνητικό επίδομα) και δεν θεωρούνται αφορολόγητα από την πολιτεία.

Είμαστε πανεπιστημιακοί που ζούμε από το μισθό μας. Είμαστε πανεπιστημιακοί που αγωνιστήκαμε και αγωνιζόμαστε για αξιοπρεπείς αποδοχές, ώστε η οικονομική επιβίωση μας να μην εξαρτάται από ερευνητικά προγράμματα ή από τα δίδακτρα που όλο και πιο συχνά καλούνται να καταβάλουν οι μεταπτυχιακοί φοιτητές. Είμαστε πανεπιστημιακοί που αγωνιζόμαστε ενάντια στην αγοραία λογική και τα επιχειρηματικά κριτήρια για το δημόσιο πανεπιστήμιο.

Αυτές τις κρίσιμες στιγμές ο κοινωνικός μας ρόλος ως πανεπιστημιακών δασκάλων μας τοποθετεί δίπλα στη νεολαία και το λαό που βρίσκονται σε

απόγνωση. Είμαστε αλληλέγγυοι και συμμετέχουμε στις δίκαιες διεκδικήσεις και τους αγώνες τους. Στις κυβερνητικές δηλώσεις ότι «η χώρα δεν αντέχει απεργίες και μπλόκα», εμείς απαντάμε ότι οι ανυποχώρητοι αγώνες είναι η μόνη ελπίδα απέναντι στην επίθεση του κεφαλαίου, τον κυνισμό της εξουσίας και τη βαρβαρότητα των «αγορών».

Μόνο μέσα από συλλογικούς αγώνες σε συντονισμό με ευρύτερες κοινωνικές ομάδες εργαζομένων μπορούμε να υπερασπιστούμε αποτελεσματικά τα εργασιακά και ασφαλιστικά μας δικαιώματα, μόνο μέσα από συντονισμό με το φοιτητικό κίνημα μπορούμε να υπερασπιστούμε τη δημόσια και δωρεάν ανώτατη εκπαίδευση, το δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο.

Διεκδικούμε και αγωνιζόμαστε να ζούμε με αξιοπρέπεια. Οι αγώνες του πανεπιστημιακού κινήματος ενάντια στην αναθεώρηση του άρθρου 16 και ενάντια στην ψήφιση και εφαρμογή του νόμου-πλακίου της Μ. Γιαννάκου μας δείχνουν το δρόμο.

Η σημερινή ηγεσία της ΠΟΣΔΕΠ, που έχει μετατρέψει την Ομοσπονδία από ένα ανεξάρτητο από την πολιτική εξουσία και τη διοίκηση των πανεπιστημίων συνδικάτο αγώνα σε πειθήνιο όργανο κυβερνητικού συνδικαλισμού, ούτε θέλει και ούτε μπορεί να σταθεί στο ύψος αυτής της συγκυρίας.

Μπροστά σ' αυτήν την κατάσταση είναι αναγκαίο περισσότερο από ποτέ η πρωτοβουλία να περάσει στα χέρια των Συλλόγων Διδασκόντων και στις γενικές συνελεύσεις. Η απεργία στις 10 Φλεβάρη δεν μπορεί παρά να είναι μόνο η αρχή! Επιβάλλεται να κλιμακωθούν οι κινητοποιήσεις και οι αγώνες για να μην περάσουν τα μέτρα μείωσης των αποδοχών και περικοπής των δημοσίων δαπανών για την Παιδεία. Οι πανεπιστημιακοί, όπως όλοι οι εργαζόμενοι, δικαιούνται αξιοπρεπείς αποδοχές και συντάξεις. Και η αύξηση της χρηματοδότησης από δημόσιους πόρους στο 5% του ΑΕΠ για την παιδεία και στο 1.5% του ΑΕΠ για την έρευνα παραμένει επίκαιρο αίτημα του πανεπιστημιακού κινήματος.